

Lieven DE PRIL Regioverantwoordelijke Welzijnsschakels en auteur

„De samenleving betoont weliswaar meer solidariteit, maar tegelijk verandert de realiteit en blijft de kloof tussen arm en rijk groeien.” Lieven DE PRIL merkt het aan het groeiende aantal Welzijnsschakels. Met meer dan 160 zijn ze al, samen goed voor 4.700 vrijwilligers die in hun buurt op weg gaan met mensen in armoede omdat iedereen recht heeft op ‘brood én rozen’.

‘Mensen in armoede staan telkens weer op om de strijd te voeren’

Patrick VERSTUYFT

„Vermeld je in het artikel alsjeblieft dat ook onze drie zonen ons engagement steunen?” Nicole werpt het ons nog snel even toe. In *Brood én rozen voor iedereen*, het jongste boek van haar echtgenoot Lieven DE PRIL, spelen immers vrouwen een hoofdrol. Strijden tegen armoede is natuurlijk geen exclusieve vrouwenzaak, ook niet binnen Welzijnsschakels waarin Lieven DE PRIL actief is, maar ze lopen toch vaak voorop.

–Naar wat verwijst de titel van uw boek? De slogan „Brood en rozen” is voor het eerst gebruikt in 1912 bij een betoging van textielarbeiders in Massachusetts, in de Verenigde Staten. De vrouwen die mee opstapten, vroegen om materiële welstand, maar ook om alles wat niet materieel is. Ook mensen in armoede voeren een dubbele strijd: voor beter wonen, onderwijs, betaalbare gezondheidszorg, enzovoorts, maar ook voor waardigheid, respect en vertrouwen.

In de film *Pride* uit 2014, over holebi's die in 1984 mee de strijd voerden tegen de sluiting van de Britse mijnen, is er een schitterende scène waarin een vrouw tijdens een meeting het lied *Bread and Roses* begint te zingen. Ze staat op, gevolgd door de andere vrouwen en de zaal. Mensen in armoede worden in onze samenleving ook vaak platgeslagen, maar staan telkens weer op om de strijd te voeren.

–U draagt uw boek op aan uw moeder, echtgenote, dochter en kleindochter. TV-journaliste Phara de Aguirre en politica Hilde Crevits schreven het voor- en het nawoord. *Allemaal vrouwen. Een bewuste keuze?*

In de armoedebestrijding nemen vrouwen nu eenmaal vaak het voortouw. Zij zijn ook de dragers van het leven, willen een betere toekomst voor hun kinderen. Daarom droeg ik het boek op aan mijn moeder. Zij stond altijd vierkant achter mijn engagement voor Welzijnsschakels. Aan mijn vrouw die hetzelfde doet, want het is niet vanzelfsprekend als je, zoals ik, vaak 's avonds de baan op moet. Aan mijn dochter die sociaal-cultureel werk heeft gestudeerd, die een zelfde engagement opneemt en die onlangs moeder is geworden. Allen vrouwen in de kijker dus, over generaties heen.

Lieven De Pril: „Waardering krijgen, doet kleine wonderen met mensen.” © Kristof Ghyselinck

–U bent al jaren betrokken bij armoedebestrijding. Is uw visie veranderd?

In mijn opleiding tot sociaal verpleegkundige en mijn loopbaan als hulpverlener kwam armoede amper aan bod. „Toch ben je al zeventien jaar bezig met armoedebestrijding”, kreeg ik te horen toen ik solliciteerde bij Welzijnsschakels. Inderdaad, ik werkte tien jaar in de psychiatrie, vijf in een OCMW-ziekenhuis en twee in een opvangcentrum voor dak- en thuislozen.

„In Vlaanderen blijft armoede nog te vaak onder de radar”

Daar werk je echter vaak met de symptomen, met de gevolgen van armoede. Als hulpverlener, vrijwilliger of leerkracht kun je pas op maat werken, als je het hele verhaal achter een mens kent en langere tijd zijn verhaal beluistert. Dan kun je de puzzelstukken leggen. Als ik vorming geef, stel ik altijd voor om met tenminste één gezin in armoede verder te gaan. Zo gaan mijn leerlingen anders kijken naar

wat mensen in armoede ervaren en kunnen ze sneller over hun vooroordelen heen stappen.

–Had u zelf te maken met vooroordelen?

Vrijwilligers krijgen vaak dezelfde vooroordelen te horen als mensen in armoede. Zo van: „Het zijn toch vaak profiteurs. En jij wilt die steunen?” Mensen zijn soms heel ‘vooroordelend’, duwen anderen graag in een hoekje. Alle vooroordelen die ik in mijn boek op een rijtje zet, had ik eerlijk gezegd ook. En ga je er tijdens een vorming niet uitdrukkelijk op in, dan komen ze in of na de pauze toch naar boven.

–U woont in het landelijke Smetlede. Daar lijkt armoede ver weg. Of toch niet?

Armoede in Vlaanderen is een verborgen realiteit, ze blijft onder de radar. Op het platteland nog meer. Hier is dé uitdaging voor vrijwilligers gepaste toegangspoor- ten te vinden tot mensen in armoede. Voorheen werden de eerste contacten gelegd met praktische steun zoals voeding en kledij. Nu proberen we creatiever te zijn. Iemand e-mailde me vandaag nog de suggestie om bij een huisbezoek bijvoorbeeld *Dag Allemaal* mee te nemen. Mooi,

toch? Het is een opstap naar lezen, een manier om de blik op de wereld te verruimen dat misschien begint met *Dag Allemaal*, maar eindigt bij *Knack*. Het is ook een opstap naar samen-lezen, in groep.

–Hoe gaat het nu met de personages uit uw vorige boek *Ik ben iemand/niemand*, het waargebeurde verhaal uit 2009 over een gezin dat in armoede leefde?

Veel beter. Hun leven gaat nog altijd in golven, maar de hoogtes zijn iets minder hoog en de dalen iets minder diep dan voorheen. En er zit meer interval tussen de golven. Intussen verhuisden ze naar een degelijk huis met – voor het eerst in hun leven – centrale verwarming, genoeg plaats voor de kinderen en voldoende ruime tuin. Dat geeft ze rust. En intussen werd ik een deel van hun familie, als gelijke, niet meer als vrijwilliger.

Lieven De Pril, *Brood én rozen voor iedereen*, Halewijn, Antwerpen, 2016, 95 blz., 15 euro, ISBN 978 90 8528 377 5. Bestellen? Zie bladzijde 16.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be